

Sygn. akt I C 1138 /14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agnieszka Wiercińska – Bałaga

Protokolant Renata Bleichert

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2014 r.

w Z.

sprawy z powództwa (...) w K.

przeciwko D. W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1138/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) w K. domagała się wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zasądzenia od pozwanej D. W. na jej rzecz kwoty 122,29 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych .

W uzasadnieniu żądania strona powodowa podała, iż przejęła na podstawie umowy cesji wierzytelności od(...)spółki z o.o. w W. prawo do wierzytelności wobec pozwanej, a wynikających z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych związanych z kontem klienta o numerze (...), przypisanym pozwanej, a obejmujących z należności głównej wynikającej z sumy wartości niezapłaconych faktur w wysokości 92,49 zł oraz odsetek ustawowych w wysokości 29,80 zł wynikających z sumy odsetek ustawowych naliczonych od następnego dnia wymagalności poszczególnych faktur oraz ich wartości do dnia poprzedzającego złożenie pozwu.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 19 listopada 2013r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie sygn.. akt VI Nc-e 2448654/13 nakazał pozwanej D. W., aby zapłaciła stronie powodowej(...) w K. kwotę 122,29 zł z ustawowymi odsetkami od 22 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotą 90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ustawowym terminie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty (k 15-18) wniosła pozwana D. W., zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Zarzuciła, iż roszczenie powoda jest bezzasadne, albowiem nie posiada ona żadnych zaległości płatniczych wobec powoda, zastrzegła przy tym, że dowody na poparcie powyższych twierdzeń przedstawi przed Sądem.

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu.

Pismem procesowym z dnia 24 czerwca 2014 r. strona powodowa (k 26) cofnęła pozew bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie kwoty 7 zł, wpłaconej przez pozwaną po dniu wniesienia pozwu do Sądu Rejonowego w Lublinie VI Wydział Cywilny w dniu 21 stycznia 2014 r.

Na rozprawie w dniu 29 października 2014 r. (k 96) pozwana D. W. wskazała, że w 2009 r. przeniósła numer od innego operatora telekomunikacyjnego do sieci P., w której wykupiła także Internet mobilny na 18 miesięcy, przy czym ostatnim dniem świadczenia usług w odniesieniu do Internetu był 11 styczeń 2011 r. Pozwana wyjaśniła, że 17 grudnia 2010 r. w siedzibie operatora złożyła wypowiedzenie w zakresie Internetu, jednak Centrala (...) zakwestionowała wypowiedzenie i wystawiła kolejną fakturę za dwie usługi (...) i telefon, jednak D. W. opłaciła jedynie abonament za telefon, a 20 marca 2012 r. P. zablokował jej połączenia wychodzące na usługi telefoniczne. Strona powodowa niniejszym pozwem dochodzi należności nie za Internet mobilny, ale za usługi telefoniczne i to za okres kiedy usługa na jej rzecz nie była wykonywana z uwagi na zablokowanie numeru. Wobec powyższego podniosła, że roszczenie związane z usługą telekomunikacyjną za numer (...) jest niezasadne, z uwagi na to, że usługa ta faktycznie nie była wykonywana.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zwana dalej operatorem, zawarła w dniach 9 lipca 2009 r. i 10 lipca 2009 r. z pozwaną D. W., zwaną dalej abonentem, umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerach odpowiednio (...) w zakresie numeru (...) na okres 12 miesięcy oraz (...) w zakresie numeru (...) na okres 18 miesięcy. Na podstawie tych umów operator zobowiązał się do świadczenia usług, w szczególności usług głosowych, SMS, (...) oraz transmisji danych, a w odniesieniu do usługi telekomunikacyjnej dostępu do Internetu – usługę transmisji danych oraz SMS, a abonent zobowiązał się do terminowego uiszczania opłat abonamentowych w okresach rozliczeniowych od 20 danego m-ca do 19 za zapewniony stały dostęp do sieci telekomunikacyjnej operatora oraz świadczone przez niego usługi oraz z tytułu innych świadczonych usług opłat według cennika. W dniu 6 lipca 2010 r. strony aneksowały umowę nr (...) aneksem nr (...) wprowadzając następujące zmiany co do: oferty podstawowej na (...), promocji na (...) Wyjątkowy Stan darmowy z upustem (24), czasy trwania umowy na 24 miesiące i wartości ulgi na 2700 zł.

(bezsporne).

17 grudnia 2010 r. pozwana D. W. złożyła wypowiedzenie do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla numeru (...), a usługa zgodnie z regulaminem świadczenia usług telekomunikacyjnych przez operatora (§16 pkt 5) winna być odłączona przez operatora z dniem 20 stycznia 2011 r.

(bezsporne).

Operator (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. popadł w opóźnienie przy realizacji wypowiedzenia abonenta D. W. dla usługi o numerze (...) i dnia 22 stycznia 2011 r. fakturą nr (...) na kwotę 80,65 zł z terminem płatności do dnia 7 lutego 2011 r. naliczył opłatę za wspomnianą usługę, jednakże w wyniku korespondencji prowadzonej przez Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Z. w imieniu abonenta z operatorem, w dniu 23 maja 2011 r. operator fakturą korygującą zmniejszył należność rachunku telekomunikacyjnego D. W. nr (...) o 80,65 zł.

(bezsporne).

W dniu 20 marca 2011 r. Operator (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jednostronnie zawiesiła świadczenie usług telekomunikacyjnych abonentowi D. W. dla numeru (...).

(bezsporne).

Operator (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. abonentowi D. W. wystawiła faktury: z dnia 22 marca 2011 r. nr (...) na kwotę 91,49 zł z terminem płatności do dnia 5 kwietnia 2011 r. za okres rozliczeniowych od 20 lutego 2011 r. do 19 marca 2011 r. z abonamentem za okres od 20 marca 2011 r. do 19 kwietnia 2011 r. oraz z dnia 22 kwietnia 2011 r. nr (...) na kwotę 1 zł z terminem płatności do dnia 6 maja 2011 r. za okres rozliczeniowy od 20 marca 2011 r. do 19 kwietnia 2011 r.

(dowód: faktury wraz z załącznikami k 65-77, pisma strony powodowej kierowane do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Z. k 93-95).

Umowa abonencka usługi numer (...) została wypowiedziana, a usługa została odłączona 2 grudnia 2011 r.

(bezsporne).

W dniu 28 marca 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności sprzedała przysługujące jej wierzytelności objęte załącznikiem (...) w K.. Załącznik do umowy cesji w postaci wyciągu z listy dłużników z dnia 24 czerwca 2014 r. jako dłużnika kwoty 92,49 zł wynikających z faktur nr (...) obejmował D. W..

(dowód: umowa cesji wierzytelności wraz z załącznikiem k 45-49).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 509 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem obrotu jest wierzytelność. Roszczenie, niezależnie od stopnia, w jakim przejawia swoją samodzielność, w istocie tylko zmierza do zapewnienia - w drodze przymusu - realizacji uprawnienia objętego wierzytelnością. Na podmiocie obciążonym realizacją świadczenia spoczywa obowiązek określonego zachowania się (działania lub zaniechania) wobec uprawnionego w sposób zgodny z jego uprawnieniem. Roszczenia, w stosunku do wierzytelności jako uprawnienia głównego, mają charakter instrumentalny, określony w literaturze przedmiotu jako służebny. Do majątku wierzyciela należy wierzytelność. Zapewnia ona wierzycielowi określoną pozycję, czemu daje wyraz art. 509 § 1 kc. Obowiązujące przepisy zawierają domniemanie rozporządzalności prawem podmiotowym i tylko w sytuacjach wskazanych przez ustawę można przyjąć istnienie ograniczania rozporządzalności. Jeżeli zbywca jest podmiotem wielu wierzytelności, nie ma przeszkód, by przeniósł je wszystkie na nabywcę jedną umową. Skutkiem takiej umowy będzie przeniesienie na nabywcę wskazanych w umowie wierzytelności w takim stanie, w jakim one były i przysługiwały zbywcy w chwili dojścia do skutku przelewu. Nabywca wierzytelności wchodzi bowiem w miejsce zbywcy, ze wszystkimi tego konsekwencjami, a zgodnie z art. 516 kc zbywca ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje, w każdym przypadku przelewu o obowiązkach zbywcy wierzytelności względem nabywcy rozstrzyga treść stosunku zobowiązaniowego leżącego u podstaw przelewu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2005 r., sygn. akt II CK 225/05). Przeniesienie praw w ramach konsumenckich stosunków wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jak ma to miejsce w niniejszym przypadku, będzie podlegało co do zasady reżimowi przepisów dotyczących przelewu. Ponadto w sprawie o spełnienie świadczenia z tytułu wierzytelności objętej przelewem dłużnik może stawiać zarzuty dotyczące stosunku wewnętrznego między cedentem a cesjonariuszem, a w szczególności kwestionować prawidłowość *causae* przelewu, skoro bowiem skutkiem pierwotnego braku prawidłowej przyczyny umowy lub jej następczego upadku jest bezwzględna nieważność czynności prawnej, oddziaływająca *erga omnes*, to okoliczność ta może być przedmiotem zarzutu każdej osoby mającej interes prawny w stwierdzeniu tej nieważności, a więc, rzecz jasna, także dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1998 r., sygn. akt III CKN 387/97). Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 kc przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego,

jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela.

Przelew wierzytelności jest umową zawieraną między wierzycielem a osobą trzecią. Na jej podstawie dotychczasowy wierzyciel przenosi swoją wierzytelność na kontrahenta ze skutkiem wobec dłużnika, przy zachowaniu tożsamości zobowiązania (art. 509 kc). Przedmiotem obrotu jest prawo podmiotowe, odpowiadające zobowiązaniu, czyli uprawnieniu wierzyciela do żądania świadczenia od dłużnika (art. 353 § 1 kc). Przelew może zatem dotyczyć tylko takich wierzytelności, które przed zawarciem umowy nie przysługiwały osobie trzeciej względem dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2006 r. V CSK 147/06).

Częściowy wykaz z listy dłużników jako załącznik do umów o przelew wierzytelności określa w wystarczający sposób zarówno osobę dłużnika jak i zbyte wierzytelności przez wskazanie ich kwot oraz okresy zaległości spłaty, określenie zbytych wierzytelności w powyższy sposób jest wystarczające dla skuteczności przelewu, a pozwana nie kwestionowała skuteczności tych przelewów w żaden sposób, jak również faktu, że jej interesy przez dokonanie tych cesji zostały w jakiś sposób naruszone, a zarzuty podnoszone przez dłużniczkę, pozwaną w niniejszym procesie mieszczą się w zakresie zarzutów, o których mowa w art. 513 kc i nie mają wpływu na skuteczność umowy przelewu z dnia 28 marca 2013 r. Mając na względzie skutecznie podniesiony przez pozwaną zarzut co do bezpodstawności roszczenia powoda, wobec jego nieistnienia, a mającego wynikać ze świadczonych usług telekomunikacyjnych i dokonanego przez operatora (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przelewu wierzytelności, należało rozważyć istnienie tej wierzytelności po stronie powodowej, a warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu wszak jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. sygn. akt V CSK 187/06).

W toku procesu okolicznością bezsporną było, że pozwaną D. W. jako abonentką łączyły z operatorem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w zakresie telefonu nr (...) i nr (...), które dla obu stron tych umów niosły określone obowiązki. Operator przede wszystkim zobowiązał się do świadczenia usług, w szczególności co do nr (...) usług głosowych, SMS, (...) oraz transmisji danych, a w odniesieniu do usługi telekomunikacyjnej dostępu do Internetu w zakresie nr (...) – usługę transmisji danych oraz SMS, natomiast abonent zobowiązał się przede wszystkim do terminowego uiszczania opłat abonamentowych w okresach rozliczeniowych od 20 danego m-ca do 19 za zapewniony stały dostęp do sieci telekomunikacyjnej operatora oraz świadczone przez niego usługi oraz z tytułu innych świadczonych usług opłat według cennika. Również bezsporną okolicznością w sprawie było to, że pozwana jako abonentka wypowiedziała skutecznie umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych odnośnie nr (...), w związku z czym usługa ta winna być odłączona z dniem 20 stycznia 2011 r., jednakże w wyniku braku realizacji wypowiedzenia w terminie tj. odłączenia tej usługi operator naliczył opłatę abonamentową za przedmiotową usługę fakturą nr (...), przy czym w efekcie korespondencji pomiędzy operatorem i działającym w imieniu abonenta Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Z. wspomniana faktura została fakturą korygującą zmniejszona o 80,65 zł. Powyższe nadto skutkowało dalej, że operator z dniem 20 marca 2011 r. jednostronnie, a tym samym bezzasadnie (co sam potwierdził w swoich pismach adresowanych do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Z. z 6 maja 2011 r. i 21 lutego 2012 r. - k 93-94) zawiesił świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach numeru (...) i jednocześnie fakturami o numerach (...) obciążył ją należnościami odpowiednio abonamentowymi za okres 20 marca 2011 r. do 19 kwietnia 2011 r. oraz dalszymi za usługi telekomunikacyjne naliczonymi za okres od 20 marca 2011 r. do 19 kwietnia 2011 r. Wobec powyższego podnieść należy, że zawieszenie pozwanej świadczenia usług telekomunikacyjnych przez operatora w ramach wiążącej strony umowy w zakresie nr (...) było bezpodstawne i nieuzasadnione, albowiem wynikało z błędu przy realizacji wypowiedzenia dotyczącego drugiego numeru abonentki (...). Nadto także obciążenie abonentki opłatami abonamentowymi oraz należnościami za usługi telekomunikacyjne w okresie od 20 marca 2011 r. do 19 kwietnia 2011 r., do których nie miała faktycznego dostępu od 20 marca 2011 r. jest niezasadne i nie znajduje uzasadnienia w umowie łączącej strony, która to umowa na obie strony nakładała obowiązki, a skoro operator nie świadczył usług telekomunikacyjnych, albowiem je bezprawnie i samowolnie odłączył, to nie powstał obowiązek

abonenta uiszczania należności za te usługi w tym właśnie okresie, kiedy usługi telekomunikacyjne bezspornie nie były świadczone.

Na marginesie jedynie w odniesieniu do cofnięcia pozwu co do kwoty 7 zł bez zrzeczenia się roszczenia przez stronę powodową należało stwierdzić, że taka czynność na mocy art. 203§4 kpc była sprzeczna z prawem, albowiem po stronie powodowej nie istniała wierzytelność, co do której przysługiwałoby jej uprawnienie jej częściowego cofnięcia.

Z tych względów powództwo jako pozbawione uzasadnionych podstaw podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98§1 i 3 kpc. Przy czym na zasądzoną należność składa opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie adwokata w kwocie 60 zł ustalone na podstawie §6 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz.U. z 2013 r. poz.461).